

Wyrok z dnia 18 czerwca 1998 r.

I PKN 192/98

W kasacji nie można zgłosić żądania, które nie stanowiło przedmiotu sporu rozpoznanego przez sądy obu instancji.

Przewodniczący SSN: Barbara Wagner, Sędziowie SN: Maria Mańkowska (sprawozdawca), Andrzej Wróbel.

Sąd Najwyższy, po rozpoznaniu w dniu 18 czerwca 1998 r. sprawy z powództwa Józefa S. przeciwko [...] Zakładom Energetycznym S.A. w R. o wynagrodzenie za godziny nadliczbowe, na skutek kasacji powoda od wyroku Sądu Wojewódzkiego-Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie z dnia 30 października 1997 r. [...]

o d d a l i ł kasację.

U z a s a d n i e n i e

Powód Józef S. w pozwie przeciwko [...] Zakładom Energetycznym S.A. w R. wniósł o zasądzenie kwoty 9.931 zł z odsetkami tytułem wynagrodzenia za przepracowane godziny nadliczbowe na stanowisku inspektora nadzoru.

Sąd Rejonowy-Sąd Pracy w Rzeszowie wyrokiem z dnia 17 lipca 1997 r. oddalił powództwo i ustalił, że powód pracował w pozwanych Zakładach od 18 stycznia 1961 r., w tym od 1980 r. na stanowisku inspektora nadzoru inwestorskiego, które jest samodzielnym stanowiskiem pracy.

Sąd Wojewódzki-Sąd Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w Rzeszowie wyrokiem z dnia 30 października 1997 r. oddalił apelację powoda, podzielając stanowisko Sądu pierwszej instancji, iż powód zatrudniony w charakterze inspektora nadzoru zajmował stanowisko samodzielne, co zgodnie z art. 135 § 1 KP (przed zmianą) oznacza, że mógł być zatrudniony, w razie konieczności, poza normalnymi godzinami pracy. W sprawie niniejszej, powód w sposób samodzielny określał, czy zachodzi

konieczność przebywania na budowie do godziny 15⁰⁰ i w tym zakresie nie podlegał kontroli przełożonych. Również za niesłuszne uznały Sądy obu instancji żądanie powoda o zasądzenie wynagrodzenia za godziny nadliczbowe za czas podróży służbowej, to jest za okres od zakończenia pracy na budowie do chwili powrotu do zakładu pracy. Powód otrzymywał bowiem należności z tytułu delegacji służbowej oraz za prowadzenie samochodu, a sama podróż służbowa nie stanowi wykonywania pracy w rozumieniu art. 80 KP.

Powód wniósł kasację od powyższego wyroku, zarzucając naruszenie art. 135 KP § 1 i 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 września 1974 r. w sprawie zasad oraz trybu określania kierowniczych i samodzielnych stanowisk pracy dla celów związanych z uprawnieniem do oddzielnego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych oraz art. 21 Zakładowego Układu Zbiorowego dla Pracowników Zakładu Energetycznego S.A. w R.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Kasacja nie jest zasadna.

Art. 21 Zakładowego Układu Zbiorowego Pracy dla Pracowników [...] Zakładu Energetycznego S.A. w R. stanowi o dodatkowym wynagrodzeniu pracowników, którym powierzono wykonywanie dodatkowo obowiązków kierowcy służbowego pojazdu samochodowego. Wynagrodzenie takie zostało powodowi wypłacone i nie było przedmiotem sporu w tej sprawie. Kasacja nie może obejmować żądania, które nie stanowiło przedmiotu sporu [...].

Również niezasadne są zarzuty naruszenia art. 135 KP i § 1 oraz § 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 września 1974 r. w sprawie zasad oraz trybu określania kierowniczych i samodzielnych stanowisk pracy dla celów związanych z uprawnieniami do oddzielnego wynagrodzenia za pracę w godzinach nadliczbowych. Przepisy te odmawiają pracownikom zajmującym kierownicze i inne samodzielne stanowiska pracy prawa do oddzielnego wynagrodzenia za zatrudnienie w razie konieczności poza normalnymi godzinami pracy (art. 135 KP). Zgodnie zaś z § 1 ust. 2 pkt 3 wymienionego wyżej rozporządzenia pracownikami na stanowiskach samodzielnych w rozumieniu art. 135 KP są, między innymi pracownicy, których czas pracy nie może być ściśle kontrolowany w związku ze stałym samodzielnym wyko-

nywaniem poza zakładem pracy czynności administracyjnych, kontrolnych lub innych o podobnym charakterze.

Sąd pierwszej instancji ustalił i ustalenia te zaakceptował Sąd drugiej instancji, że powód zatrudniony na stanowisku inspektora nadzoru, zajmował stanowisko samodzielne, bowiem sam decydował o wykonaniu czynności w zakresie kontroli budów i sam regulował sobie czas pracy. Ustalenia te wiążą Sąd Najwyższy (art. 393¹⁵ KPC), w sytuacji, gdy nie zostały podważone zarzutami naruszenia prawa procesowego.

Oznacza to, iż wówczas, gdy kasacja zarzuciła jedynie naruszenie przepisów prawa materialnego, Sąd Najwyższy rozpoznaje kasację w jej granicach. a zatem na podstawie stanu faktycznego ustalonego w sprawie przez Sądy obu instancji. Dokonane przez Sądy ustalenie, że powód samodzielnie podejmował i wydawał decyzje, wynikające z pełnionej funkcji inspektora nadzoru i sam określał czas przebywania na budowie, nie podlegając kontroli przełożonych w tym zakresie, wyłącza jego prawo do wynagrodzenia za godziny nadliczbowe na podstawie art. 135 KP i § 1 ust. 2 pkt 3 rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 20 września 1974 r.

Wskazany w kasacji § 3 tego rozporządzenia dotyczy dodatkowego wynagrodzenia za pracę wykonywaną na polecenie zwierzchnika w niedzielę lub święto albo, jeżeli wykonywanie pracy poza normalnymi godzinami pracy nie należało do obowiązków pracownika. Natomiast powód nie wykazał, na czym miałyby polegać naruszenie tego przepisu, skoro materiał zebrany w sprawie nie wskazuje, że powód wykonywał pracę w okolicznościach, o których mowa w § 3 powołanego rozporządzenia.

Z tych wszystkich względów i na podstawie art. 393¹² KPC Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

=====